

[Inger Stilling Pedersen]

Jeg har også sagt før, at det heller ikke kan gå, at vi sparer så meget, at vi får udgifter på andre områder, f.eks. hvis ældre tror, at de skal slukke alt lyset, og så falder og brækker benene eller kommer til skade på anden måde.

En anden ting er, at vi animerer til, at de redskaber, vi bruger, er så energibesparende som muligt. Det er klart, at hvis man har råd til at udskifte dem, vil man mange gange gøre det, men det hænger igen sammen med, hvor mange penge vi egentlig har til rådighed.

Så vil jeg gerne sige, at det jo hænger sammen herinde. Man har somme tider en følelse af, at der er en hel masse ministerier, som hvert for sig varetager egne interesser og ikke tænker på, at for mig som skatteborger, der betaler sin skat, er det egentlig ligegyldigt, hvilken kasse det går ned i. Jeg kommer af med alle mine penge – eller næsten. Det kan ikke nytte noget, at man tror: Nu kan du godt betale højere energif afgift, nu kan du godt betale mere dér og mere dér.

Og så glæder jeg mig for resten til at få debatten om transport, om biler, om vi ved noget om, hvor meget vi egentlig kan spare af forurening, hvis vi får fornyet vores bilpark meget mere, end vi gør i dag. Men det er en helt anden historie. Vi glæder os til fortsat drøftelse af spørgsmålet om vores energi.

Energiministeren (Bilgrav-Nielsen):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for indlæggene. Jeg synes, de alle uden undtagelse har bidraget godt til at få drøftet den bredde, vi må have i den danske energipolitik.

Der er stadig bemærkninger, synspunkter, holdninger hos enkelte – jeg må sige ganske enkelte – af ordførerne, som jeg ikke deler. Men det er ikke ensbetydende med, at disse synspunkter ikke også kan være med til at belyse det, som er hovedspørgsmålene i dansk energipolitik.

For så vidt kunne jeg undlade at gå ind i en nærmere kommentar, idet stort set alle synspunkter og formuleringer, man kan gå ind i omkring energipolitikken, har været luftet her.

Der har været givet korte svar på synspunkter, der er fremført, der har været debat, men det ville se lidt mærkeligt ud, hvis ministeren ikke afslutningsvis havde kommentarer til egne redegørelser og vel især til redegørelser af et sådant omfang, som der er tale om her. Og derfor

vil jeg da også gøre nogle bemærkninger af måske mere generel karakter.

Først og fremmest vil jeg godt pointere, at vi nu står med en energipolitisk materialesamling, som er ganske komplet – og også kompleks. Det arbejde, der har været udført i forskellige afdelinger i Energiministeriet, Energi styrelsen, hos vore eksterne hjælpere, det være sig Risø, elværkerne, eller hvem man kan nævne, er et ganske omfattende arbejde og et ganske værdifuldt arbejde. Jeg er overbevist om, at når enkelte ordførere får gennemlæst dette meget omfangsrige materiale – hvad de ikke kan have haft tid til indtil nu – vil de se, at hvis der er noget, man ikke kan tillade sig at sige om den handlingsplan, der nu lægges frem, så er det, at den ikke er grundigt forberedt. Det tør jeg godt vedstå i enhver detalje.

Det, det drejer sig om, er jo ikke blot en handlingsplan, som der nu knytter sig et par redegørelser til, en besluttet aftale mellem regeringen og Socialdemokratiet og i dag, forstod jeg, med næsten ubetinget tilslutning fra SF og varme ønsker fra andre med hensyn til dele af det, men derudover er der et indhold, som jeg mener knytter partierne ganske tæt sammen om det. Og det er lige præcis det, jeg godt vil indlede med at sige. Det synes jeg er utrolig vigtigt, for dermed er der fortsat kontinuitet, som også hr. Poul Nielson var inde på det, i den danske energipolitik.

Det andet aspekt, det er værd at holde fast ved, er det internationale, som en del ordførere glædeligvis også har set. Det er utrolig væsentligt, at vi betragter dette som et stykke dansk arbejde beregnet på at føre energipolitik i Danmark, men gør det i snæver sammenhæng med, hvad der sker i verden omkring os. Og lige præcis dér får en stor indsats i et lille land væsentlig international betydning.

En af de ting, som jeg synes man tit i debatten om vores energipolitik kommer for let om ved, er det perspektiv af økonomisk art, der også ligger i dette. Det kan godt være, at vi ved at være en lille smule foran nu og da kommer til at betale nogle lærepenge, men jeg er overbevist om – og jeg synes, der er bevis for det i den indtil nu førte energipolitik, og den er ikke af gammel dato, den går jo kun tilbage til først i 1970'erne – at vi har haft eksportpolitiske og industripolitiske gevinster af, at vi har ligget i front. Der er jo ingen, der kan være i tvivl om, at det, vi gør